

ningen dertil kan De vistnok sige Dem selv uden Forklaring. De vil forøvrigt om lidt faa Lejlighed til at hilse paa Biskoppen.«

Da Mads Vestrup dertil svarede, at han ikke kendte Grunden til Biskoppens Henvendelse og derfor ønskede nærmere Oplysning, foreholdt Pastor Stensballe ham i heftige Ord hans Forhold til »Femte Juni«, som han kaldte et Forræderi mod den Herre, han jo dog samtidig ønskede at tjene.

»Jeg begriber ikke, at De ikke kan indse, hvor selvmodsigende Deres hele Optræden er. I et Øjeblik som dette gaar De den Mands Ærinde, der frækt har undsagt Kristi Kirke og ved alle skammelige Midler hidser Folkets onde Instinkter op imod den.«

Hans Tone havde faaet Mads Vestrup til at løfte Hovedet. Men skønt Vreden var gaaet ham i Blodet, saa hans Ansigt brændte, tvang han sig til Tavs-
hed. Han havde selv erkendt sin Vildfarelse og var gaaet til dette Møde med et ydmygt Sind som en Bodsgang, Gud denne Nat havde paalagt ham for hans Hovmods Skyld.

Desuden blev han i det samme adspredt, idet der hørtos højrøstet Samtale udenfor paa Trappegangen. Der var Kvinderøster imellem, og han indbildte sig at kunne genkende Frk. Mohns Stemme.